

L i m đ u: M t vài ngày n a Ngày c a Cha i tr v . M t vẫn hào đã vi t “N i ch n bình an nh t c a đ a tr trên th gi i này là căn phòng c a cha nó!”

Tình cha nh u ng i cho r ng không đ m th m b ng tình m , có ch vì ng i cha ít ch u đi n mà thôi. Th t ra tình cha nh n n móng c a căn nhà, giá tr c a nó là ph n n m sâu c i m t đ t.

Nh u ng i còn ví tình cha nh m ng cam th o, ph i ng m lâu m i ra ch t ng t.

Riêng ng i Vi t ly h ng chúng ta, Ngày C a Cha (Father's Day) th ng r i đúng vào ngày k n m Quân L c VNCH 19 tháng 6 m i năm.

Nh i hình nh ng ng i trai th i chinh chi n, v a làm ng i lính ôm súng gìn gi quê h ng, v a ph i lo cho gia đình chu toàn b n ph n làm cha. Nên ng i cha trong đ t n c khói a, h u nh ph i hy sinh tình nhà nh u.

Nh ng không vì th mà tình cha không đ m đà. Nhân ngày Quân L c và Ngày C a cha, H i Lê xin đóng góp m t câu chuy n nh k theo Angie Kucer, nh m vinh danh nh ng ng i cha b t h nh, hy sinh nh u, nh ng nh n... ch ng có bao nhiêu!

Nh t là nh ng ng i đã n m xu ng đ v con, đ ng bào mình đ c s ng mãi mãi.

Bố Tôi, Người Lính Việt Nam Cộng Hòa

Tác Giả: Kät

Thứ Hai, 14 Tháng 6 Năm 2010 07:42

Tôi có một người cha già, lười tàn tật, cụt một chân. Khi tôi sinh ra đời bố tôi cũng đã gần 50 tuổi. Trong một thời gian dài, bố tôi đóng vai trò của một người mẹ, tuy di chuyển khó khăn, nhưng ông lo lắng cho tôi không còn thiếu một thứ gì. Bố nài nhủ tôi là “Ông nội trẻ” và khen là đàn ông mà bố tôi có đầy đủ các đức tính của người phụ nữ. Á Đông “công, dung, ngôn, hạnh”, nuôi con khéo léo không ai bằng.

Hồi còn bé, tôi không hiểu được, vì sao không phải tôi, mà bố tôi luôn luôn ở nhà chăm sóc cho tôi. Tất cả tôi mới nhận ra, trong đám bố nài nhủ, tôi là người duy nhất luôn luôn có người bên cạnh. Thiếu tình mẹ, tuy nhiên, tôi cũng cảm thấy an ủi, mình là người rất may mắn, còn hẳn nhiều đứa trẻ thiếu tình thương của cha mẹ.

Sau này tìm hiểu thì tôi biết, bố tôi là một lính VNCH, bị thương trên chiến trường, được cử tôi vào lãnh theo đoàn tin, bà lo cho ông hàng ngày trên camp tàn phá. Lúc tôi được hơn 3 tuổi, bố tôi và mẹ tôi ly dị, bà đã lập gia đình với một người đàn ông khác, nhưng tôi lại cho bố tôi nuôi. Trong ký ức trẻ thơ, tôi có hình dung được hình ảnh của mẹ tôi một vài lần, khi bà đến thăm, nhưng rất xa lạ, vì luôn luôn bà đi với một người đàn ông nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng.

Tôi có tí cảm giác về đứa con ngoài xã hội, so với bố của người khác, tuy nhiên việc chăm sóc tôi thì hoàn hảo, ông chăm lo cho tôi tất cả việc lớn nhỏ, không phải đứng tay vào bất cứ thứ gì. Trong suốt thời gian tôi học tiểu học, ông còn thuê một người tài xế xe bus đón tôi đi học ngay tại cửa nhà, thay vì đi trên xe, cách xa nhà tôi 4 dặm. Khi tôi bước vào nhà, lúc nào bố tôi cũng chuẩn bị sẵn thức ăn trưa, nào cá kho, thịt kho, rau xào và có canh nũa. Lâu lâu cũng có thức ăn Mỹ, sandwich, hamburger, bố mua quần áo, và còn thay đổi theo mùa. Giáng Sinh bánh có viền xanh hình cây thông, Valentine có hình trái tim..vv...

Khi tôi lớn hơn một chút, vào năm đầu tiên trung học, tôi lại thích sống độc lập, tôi muốn thoát ra ngoài để yêu thương dành cho con nít của bố, vì sợ chúng bố trên chiến trường. Nhưng chúng bao giờ bố buông tha tôi được, một đôi khi tôi rất tiếc mình.

Camp trung học, tôi không thể về nhà ăn cảm động của, phải bố đứng đầu tư lo cho mình. Nhưng bố tôi lại thức dậy sớm hơn người khác để chuẩn bị bữa ăn trưa cho tôi. Ông cẩn thận ghi tên tôi bên ngoài túi giấy đựng đồ ăn. Luôn luôn có một vài hình vẽ nhỏ, khi thì căn nhà, khi thì dòng suối, người núi, chim cá và hình trái tim với dòng chữ “I Love You Tammy!” Nào hết đâu, bên trong những chiếc khăn giấy cũng có những dòng chữ triu mến “Bố thương con nhiều”. Ông luôn vui, hay có những câu nói bông đùa như thế để nhả nhả là ông yêu thương tôi nhiều, và muốn làm cho tôi vui.

Bố Tôi, Người lính Việt Nam Cộng Hòa

Tác Giả: Kiệt

Thứ Hai, 14 Tháng 6 Năm 2010 07:42

Tôi thường lên ăn trưa mà tôi mình đi không ai thấy đi c cái túi giấy và khăn ăn. Nhưng cũng chẳng giấu đi đâu cả lâu. Một hôm, một đứa bạn tình của tôi và khăn ăn của tôi, nó chụp lấy la lên và chuyßn đi khắp căn phòng cho mọi người xem. Một tôi nóng bừng, bối rối, mặt cứ mußn chui dưới xußng đất.

Bố hôm đó tôi vẽ, đã làm một giấc ngủ vì bố tôi và “cßm” ông ấy không đi c viết, vẽ “bßy bß” trên khăn giấy nữa, đứa bạn bè không coi tôi như đứa con nít lúc nào cũng cần người lớn chăm sóc. Lần đầu tiên tôi thấy bố tôi buồn, lòng tôi vào phòng đóng cửa.

Ngày hôm sau, tôi vô cùng ngạc nhiên vì tất cả bạn bè chung quanh tôi, chẳng đi đâu c xem chiếc khăn ăn, nhưng lần này thì ngược lại, không có dòng chảy hay hình vẽ gì cả. Nhìn một bạn chúng tôi vui vẻ, hát hò, tôi mới hiểu ra, tất cả chúng nó đều mong muốn có một ai đó biết tình yêu yêu người nào giấu đi và đi với chúng. Lúc đó lòng tôi len lén cảm thấy vui vui, dâng lên niềm tự hào về bố. Tôi vui vẻ làm lành với bố, và những giờ giấc, những hình vẽ yêu thương tôi tiếp tục.

Nhưng năm còn lại trong trường trung học, tôi vẽ những gì có những chiếc khăn đi c biết. Và tất đó, tôi giấu đi, chßa trong một cái hộp riêng, giấu kín.

Chßa hết, khi vào đi học, tôi phải rời xa bố, tôi nghĩ thông điệp xa kia của bố sẽ phải chờ đợi. Nhưng tôi và bạn bè rất vui sống vì những chiếc khăn biết tình cảm của bố tôi vẽ tiếp tục qua hình thức khác.

Ở cấp đi học, dĩ nhiên không còn thấy bố tôi đang chờ khi tan học, vì thế, tôi hay gửi đi những thư cho ông, chi phí đi những thư khá cao, nhưng không sao, tôi cứ mußn nghe đi c giấu đi nói của ông mà thôi.

Sußt năm học đầu tiên, chúng tôi quen lại nói chuyện như thế và sau đó kéo dài một năm.

Thßng thì sau khi tôi nói lại tất m biết, câu chuyện cùng không bao giờ thôi.

“Này Tammy”

Tôi thường trả lại “Đß, gì thế bố?”

“Bß thßng con nhßu.”

“Con cũng thế. I Love You!”

Hình như bố tôi nhận ra chi phí mà mẹ cho những cuộc đißn đàm, tất đó, tôi bắt đầu nhận thấy mọi thứ xấu. Ban đầu thì phát thanh của trường đều biết ai là người và thßng gửi lá thư này, mà cứ dù đi chß hßi âm luôn luôn ghi là KBC 1678. (Sau này tôi khám phá ra, KBC viết tắt là Khu Bộ Chính, đi chß trong quân đißn ngày trước của bố tôi phải vẽ. Còn số 1678 đó quá, là số

nhà tôi hiện tại.)

Nhiều lúc bên ngoài bì thỏ, đứa cha chúng tôi viết bằng bút chì và tiếp theo đó là những lá thư có hình con mèo và con chó của gia đình tôi, có vẽ những hình tháp nhiều tầng, hình cây cầu nhiều nhịp in trên sóng nước. Hè năm đó, bố tôi và tôi du lịch về Việt Nam, lúc đó tôi mới biết là Chùa Mốt Cổ, Chùa Thiên Mụ, Cầu Tràng Tiền v.v...

Sau chuyến du lịch này, tôi tìm hiểu về Việt Nam nhiều hơn, nhất là cuộc chiến tranh trộm cướp 75, tôi bắt đầu thấy những người bố nhiều, ông là người lính bị thương, những người đã chiến đấu dũng cảm cho tự do, cho hạnh phúc của người dân miền Nam trong suốt 20 năm. Nếu không bắt đầu mình bán đường, cuộc chiến của chúng ta ai thắng ai.

Thế đó và chúng tôi phát mỗi ngày sau buổi ăn trưa. Tôi thường đi nhận thư và mang theo mỗi khi đi uống cà phê. Tôi nhận thấy chúng tôi phải giữ gìn làm gì nữa, bố tôi cùng phòng tôi là những đứa bé còn trung học, chúng nó biết rõ về những chiếc bao giấy, khăn ăn. Và rồi trở thành một tập thể, tôi được thư, còn bì thư và hình vẽ thì chúng tôi chuyển khắp bố mẹ, thư bố tôi thành niềm vui của cả phòng.

Trong năm cuối cùng đi học, bố tôi bắt chúng tôi hành học. Mỗi khi tôi không nhận được thư vào ngày thứ sáu, tôi biết ông ốm nặng, không thể viết được. Ông thường thức dậy lúc 4 giờ sáng để có thư ngồi trong nhà yên tĩnh nhìn viết những lá thư. Nếu không kịp cho thư phát thư vào thứ sáu, thì chiều sau đó, một hai ngày, thư nào rồi thì cũng được. Bố mẹ tôi bình bố ông là “Người cha thường nghĩ con nhất trên thế giới này!”

Ngày lễ cha, Father's Day, chúng nó gửi một tấm thiệp phong tặng ông danh hiệu đó và tất cả đều ký tên trên tấm thiệp. Tôi tin rằng ông đã dạy cho tất cả chúng tôi về tình phụ tử, bố mẹ tôi bắt đầu nhận những tấm khăn ăn giấy như tôi từ gia đình chúng nó, về những lời dặn dò của ông mà sẽ thôi thúc họ hãy hiểu hơn tình thương của họ về con cái sau này.

Suốt thời gian đi học, những lá thư và những cú điện thoại như một chuỗi đều đặn. Ngày ra trường, tôi quyết định nhận công việc làm giáo viên nhà, để được ở gần bố tôi, vì căn bệnh bố càng ngày càng nặng. Thời gian được ở gần bố không còn bao nhiêu lâu nữa. Đó là những giây phút khó khăn, đau khổ nhất cuộc đời tôi phải trải qua.

Bố Tôi, Người Lính Việt Nam Cộng Hòa

Tác Giả: Kiệt

Thứ Hai, 14 Tháng 6 Năm 2010 07:42

Tôi ở bên cạnh bố tôi một vài ngày trong bệnh viện trước khi ông mất. Vài giờ trước khi hấp hối, ông nắm tay tôi bảo “Bố nhớ con một điếu u, con về nhà lấy cho bố cái hộp gạo mà bố để trên giường, đây là hộp gạo để ông nhớ ngửi khi niệm đi lính mà bố yêu thương nhất. Bố muốn nhìn nó khi mất luôn.”

Tôi lái xe về nhà, và cũng tìm ra ngay chiếc hộp gạo đầy bố để trong gian. Có gì bên trong? Tôi tò mò mở nắp hộp. Một gói bột gạo cay cay nhòa ló, khi nhìn thấy những hình ảnh của bố tôi còn trẻ, trong những bộ quân phục thời oai phong. Có những tấm ảnh chụp sau chiến trường còn bốc mùi lửa khói. Lát ra đằng sau, những ngày tháng cũ, 68, 70, 71, 72... với những địa danh xa lạ: An Lộc, Bình Long, Đường Xoài, Khe Sanh... Dưới đáy hộp là căn cước quân nhân, giấy ghi ngũ và những tấm huy chương, bố đeo trên cổ áo khi ông mặc những bộ quân phục.

Bây giờ thì tôi mới hiểu hết, không còn một cảm hình nào như có ông bố tàn tật chờ biết lo việc “nấu ăn”, những cái là đằng khác, Bố tôi đã một thời là một người lính chiến oai hùng, để máu hy sinh một phần thân thể mình cho một cuộc chiến đầy chính nghĩa, bỏ quên quê hương.

Rõ ràng bố tôi chăm sóc tôi, vui vẻ làm những việc của người phụ nữ bao nhiêu năm nay, chỉ vì tình thương con mà thôi. Ông thật là người cha tuyệt vời

Tôi ôm cái hộp, chụm gạo lấy bệnh viện, để nói lời xin lỗi với người cha thân yêu của mình, những đã trễ! Người bạn tá túc cho biết, bố tôi vừa trút hơi thở cuối cùng. Rồi người bạn tá túc cho tôi chiếc khăn giấy và nhà thương, với giòng chữ cuối cùng run rẩy của một người cha dành cho con “Tammy, ba thương con nhiều! Vĩnh biệt!”

Những cảm xúc tôi trào ra như suối, cảm thấy khăn giấy trong tay áp vào ngực, tấm khăn giấy cuối cùng, mà cảm xúc đi mãi mãi không còn như những cảm xúc.

Lúc liệm xác, tôi bố theo chiếc hộp gạo niệm đi lính vào hòm cho bố, còn những chiếc khăn giấy tôi sẽ giữ mãi bên cạnh cuối cùng đi tôi.

Bây giờ thì những chiếc khăn giấy đã đổi màu vàng khè, những tình tôi dành cho người bố càng ngày càng thêm thối, bột đi, muôn đi không thay đổi.

Happy Father's Day

Mừng Ngày Cha Bố

B Tôi, Ng i Lính Vi t Nam C ng Hòa

T Gi 7843;: Ki t

Th Hai, 14 Th ng 6 N m 2010 07:42

M ng ngày Quân L c 19/6/2010